



MALOKARPATSKÝ POSOL

MESAČNÍK FARNOSTI HORNÉ OREŠANY

Ročník: V.

Október 2020

Číslo: X.

PÝTAME SA, DOKEDY TO POTRVÁ?

Opäť sme sa ocitli v zhoršenej situácii, ktorá je tu v dôsledku pandémie koronavírusu. Opäť nám naši otcovia biskupi udelili dišpenz od povinnej účasti na svätej omši. Nemáme síce ťažký hriech, ak v tomto núdzovom stave nejde do kostola, no bolo by zlé, ak by sme si odvykli od nedeľnej účasti v kostole a nepocit'ovali ani potrebu stretnúť sa so živým Kristom. Máme síce núdzový stav, no ak by kresťan necítil potrebu duchovne žiť, toto musíme nazvať **vážnym stavom duše**. Jedna vec je obmedzenie a druhá vec je nezaujem... Vieme, že môžeme sa zúčastňovať svätej omše iba v obmedzenom počte, nakoľko sme povinní rešpektovať aj svetské nariadenia, teda dávať cisárovi, čo patrí cisárovi a v tomto prípade rešpekt a teda poslušnosť. No a Bohu máme dávať, čo patrí Bohu: naše srdce a s tým spojené prejavy nábožnosti.

Čo je to dišpenz a kedy je možné ho udeliť? Dišpenz je udelenie výnimky, alebo povolenie cirkevnej autority k vykonaniu určitej záležitosti, alebo oslobodenie od určitej povinnosti. Podľa Kán.85 KKP je to uvoľnenie čisto cirkevného zákona. Dišpenz je nutný napr. k sobášu medzi nepokrstenou a pokrstenou stránkou. Inak bez dišpenzu, ktorý udeľuje biskup, alebo generálny vikár, v takomto prípade nemožno sa zosobášiť pred kňazom a dvoma svedkami. V akých prípadoch je možné udeliť dišpenz? Určite vo všetkých, ktoré sú predpismi zo strany Cirkvi. Dišpenz však je nemysliteľné udeliť, pokiaľ sa jedná o príkazy Desatora, teda o prirodzený Boží zákon. Napr. je neprípustné dať dišpenz niekomu a teda dovoliť mu, aby sa pomstil a ukradol susedovi koňa, alebo aby si užil s mladšou susedou, keďže jeho žena je chorá. To je nemysliteľné....

Keď som bol novokňaz a bol som kaplánom pamätám sa, ako si istá veriaca pýtala dišpenz v nedeľu na kopanie kanála. Ja jej hovorím: „Viete pani, ja a tiež nikto iný Vám nemôže dať dišpenz od Božieho zákona, keď sa tu jedná o tretí boží príkaz. Záleží, či je to niečo urgentné a prečo to potrebujete. Inak Vám radím, aby ste tú prácu konali po nedeli.“ A tak vidíme, že dišpenzovať sa dá iba v tom, čo sú predpisy Cirkvi. No od cirkevného zákona sa nemá dišpenzovať bez oprávneného a rozumného dôvodu /porov. Kán. 90§1 KKP/.

Nevieme však dokedy to potrvá a či nezačne nejaká iná pliaga na nás útočiť. Musíme však zotrvať v dôvere v Božiu pomoc a ochranu. Svätý Otec František

nás povzbudzuje, aby sme z tejto pandémie vyšli lepší. Teda, aby sme sa dali na zmenu zmýšľania v živote a nezostali rovnakí. Ak sa nám odporúča zostať viac doma, tak využime tento čas aj na spoločnú modlitbu posvätného ruženca, čítanie Božieho slova či inej duchovnej literatúry, ktorú máme dostupnú v našich katolíckych kníhkupectvách i na fare.



Nech naši mladí nie sú príliš ponorení do tejto digitálnej doby a nech nie sú iba pasívnymi konzumentmi toho, čo ponúka svet. Tvorivosti a iniciatíve pre božiu vec sa medze nekladú. Živým príkladom je tu mladý chlapec Carlo Acutis, ktorý dňa 10. októbra 2020 bol v Asissi vyhlásený za blahoslaveného. Je obdivuhodné ako dokázal prepájať bežný denný život s duchovnosťou. Popri svojich štúdiách a tvorbe web stránok denne chodil na svätú omšu a sv. prijímanie a nevynechal ani modlitbu sv. ruženca. Zomrel mladý na leukémiu. Boh si ho v kvete mladosti povolal k sebe, aby takto žiaril hlavne dnešným mladým ľuďom ako vzor usilovnosti a živého vzťahu k Bohu.

Duch. otec Milan

UVAŽUJME NAD BOŽÍM SLOVOM MT 21, 28-32

Keď sa farizeji dopočuli, že Ježiš umlčal saducejov, zišli sa a jeden z nich, učiteľ zákona, sa ho spýtal, aby ho pokúšal: „Učiteľ, ktoré prikázanie v Zákone je najväčšie?“

On mu povedal: „Milovať budeš Pána, svojho Boha, celým svojím srdcom, celou svojou dušou a celou svojou myslou! To je najväčšie a prvé prikázanie.

Druhé je mu podobné: Milovať budeš svojho blížneho ako seba samého!

Na týchto dvoch prikázaniach spočíva celý Zákon i Proroci.“

O láske sa veľa hovorí, ale málo sa žije. Neraz za slovami nenásleduje čin a potom sa stáva, že „skutek utek.“ Láska nemôže byť iba v slovách ani iba v citoch, je to niečo viac: rozhodnutie milovať. Svätý Ján, apoštol píše, že: Boh je Láska. Práve Boh povoláva nás k životu, no nielen k fyzickému, ale aj k duchovnému, keď nás v krste prijíma za svoje deti. Dal nám seba samého vo svojom Synovi, ktorý sa za nás obetoval na kríži. Stará sa o nás, dáva nám všetko, čo potrebujeme a dal nám aj dar viery, o ktorý sa musíme starať. Svetlom viery sme vedení týmto pozemským životom. A tam kde je viera, je aj láska. A my, teraz sa máme usilovať lásku Bohu opätovne preukázať. Milovať Boha nadovšetko a nachádzať ho aj v bratoch a sestrách, teda milovať blížneho ako seba samého.

Spomína istá mladá dievčina ako cestovala raz autobusom na sv. omšu. V autobuse si všimla jednu mladú ženu, ktorej bolo nevoľno. Ujala sa jej a pri najbližšej zastávke vystúpili a zavolala RZP. V dialke síce počula zvonit' zvony, ktoré zvolávali ľudí do kostola, no v tomto prípade cítila v sebe vnútorný Boží pokoj, pretože preukázala postoj lásky k blížnemu, v ktorom videla samého Ježiša Krista. Nevzdialila sa od Boha, lebo mala v sebe túžbu sa s ním stretnúť a nevzdialila sa ani od mladej ženy, ktorej s láskou pomohla. A tak sa uskutočnila v jej počínaní aj láska k Bohu aj láska k blížnemu.

SPOZNÁVAJME SVÄTÝCH

19. október – Sv. Jána de Brébeuf a Izáka Jogues, kňazov, a spoločníkov, mučeníkov

V Severnej Amerike v rokoch 1642 až 1649 domorodí Huróni a Irokézi najprv hrozne zmučili a potom pozabíjali osem členov Spoločnosti Ježišovej, ktorí sa usilovali priviesť tamojších pohanov k pravej viere. Izák Jogues zomrel 18. októbra 1647, Ján de Brébeuf 16. marca 1648.



Sv. Ján de Brébeuf



Sv. Izák Jogues

Z duchovných zápiskov svätého kňaza a mučeníka Jána de Brébeuf

*(The Jesuit Relations and Allied Documents, The Burrow Brothers C°, Cleveland, 1898, 164. 166)
Nech zomriem iba za teba, Ježišu, lebo ty si zomrel za mňa*

Dva dni som nepretržite pociťoval veľkú túžbu po mučeníctve a žiadal som si znášať všetky muky, ktoré vytrpeli mučeníci.

Cím sa ti môžem odplatiť, Ježišu, môj Pán a môj Spasiteľ, za všetky dobrodenia, ktorými si ma predišiel? „Vezmem“ z tvojej ruky „kalich“ tvojich bolestí „a budem vzývať tvoje meno“ (porov. Ž 116,13). Sľubujem pred tvojím večným Otcom a Duchom Svätým, pred tvojou presväťou Matkou a jej prečistým ženíchom, pred anjelmi, apoštolmi a mučeníkmi, pred mojím svätým otcom Ignáčom a svätým Františkom Xaverským, opravdivo ti, Ježišu, môj Spasiteľ, sľubujem, že sa nikdy, nakoľko to bude závisieť odo mňa, neodtiahnem od milosti mučeníctva, ak ju niekedy zo svojho nekonečného milosrdenstva ponúkneš mne, svojmu najnehodnejšiemu sluhovi.

Zaväzujem sa tak, že na celý život, čo mi ešte zostáva, odmietam možnosť a slobodu vyhnúť sa príležitostiam zomrieť a vyliat' krv pre teba, iba ak by som bol niekedy presvedčený, že v danej chvíli bude väčšmi vyhovovať tvojej sláve, aby som konal inak. Zaväzujem sa aj k tomu, že keď bude mať prísť smrteľný úder, prijmem ho z tvojich rúk s najväčšou duchovnou rozkošou a radosťou. A preto, môj milovaný Ježišu, keďže ma ovláda ohromná radosť, už teraz ti obetujem svoju krv, telo i život, aby som zomrel iba za teba, ak mi dáš tú milosť, lebo ty si zomrel za mňa. Daj, nech ja žijem tak, aby si mi ty udelil dar tak šťastne zomrieť. Tak, môj Boh a môj Spasiteľ, „vezmem“ z tvojej ruky „kalich“ tvojich utrpení „a budem vzývať tvoje meno“: Ježiš, Ježiš, Ježiš!

Môj Bože, ako ma bolí, že ťa nepoznajú, že sa táto barbarská krajina ešte neobrátila celá k tebe, že odtiaľto ešte nie je vykorený hriech! Nech na mňa, môj Bože, padnú všetky muky, ktoré sú krutejšie ako smrť a majú ich niešť zajatci v tejto krajine. Ochotne sa za nich ponúkam, nech ich ja sám vytrpím.

SVEDKOVIA NAŠICH ČIAS – TRPELI ZA VIERU

„Keď zomriem, príd' na môj hrob a polož naň kyticu bielych ruží, veľmi ich mám rada.“ To boli slová sestry Zdenky Schelingovej adresované spoluväzenkyni p. Helene Kordovej, s ktorou istý čas zdieľala spoločnú celu. Kto bola sestra Zdenka, že jej venujeme toľko času? V marci 1951 štátna bezpečnosť zatkla asi 60 saleziánov a klerikov na čele s pátrom Štefanom Sandtnerom. Ich túžbou bolo vyštudovať teológiu v zahraničí a potom sa vrátiť do vlasti. O ich duchovné vedenie sa mal starať otec Andrej Dermek SDB, neskôr odsúdený na 14 rokov väzenia v procese Titus Zeman a spol. Celá akcia bola pascou Štátnej bezpečnosti. V tejto súvislosti sa spomína sestra Zdenka, že im pomáhala pri úteku. Lenže proces s Titusom Zemanom a spol. sa konal 20. februára 1952

v deň, keď sestru Zdenku zatkli a pred súdom stála až 17. júna 1952. Po zatknutí nasledovali hodiny vyšetovania s vynucovaním akýchsi tajností, o ktorých ani sama nevedela. Štátny súd v Bratislave odsúdil sestru Zdenku s Kongregácie milosrdných sestier sv. Kríža na 12 rokov väzenia. Všetky roky neodsedela a do občianskeho a rehoľného života sa už nevrátila. Po tri a polročnom väznení v Československých väzniciach zomrela ako 39-ročná na následky mučenia.



Sestra Zdenka Schelingová, rodným menom Cecília sa narodila 24. decembra 1916 v Krivej na Orave. Jej otec Pavol mal vtedy 50 rokov a matka Zuzana r. Paniková 41 rokov. Cecília pochádzala z 11 detí a narodila sa v poradí ako desiata. Detstvo prežila v poľnohospodárskom prostredí a žila náboženským životom. Na dorastajúcu Cecíliu v duchovnom živote mal vplyv kňaz Viktor Milan. V dedine pôsobili rehoľné sestry z Kongregácie milosrdných sestier sv. Kríža. Cecília končila posledný rok školskej dochádzky ako ich žiačka. V roku 1951 vstúpila do kláštora Kongregácie, ktorá mala provinciálne sídlo v Podunajských Biskupiciach. Ako kandidátka navštevovala dva ročníky meštianskej školy u sestier uršulínok v Trnave a dvojročnú zdravotnícku školu v Bratislave. Pri vstupe do noviciátu prijala meno sestra Zdenka. V úlohe ošetrovateľky pôsobila najprv v Humennom do roku 1942, odtiaľ ju pozvali do Štátnej nemocnice v Bratislave na Miczkiewiczovej ulici. Nastúpila ako laborantka, neskôr ako asistentka na röntgenologickom oddelení u prof. K. Ondreičku. Počas pôsobenia v nemocnici si sestra Zdenka získala priazeň a obdiv personálu i pacientov. MUDr. Eugen Vilček sa o nej vyjadril ako o „anjelovi v ľudskom tele.“

Začiatok roka 1950 sa neukazoval ako priaznivý pre Cirkev, kňazov, či rehole. 26. septembra 1950 jednu skupinu sestier násilne odvedli na Štátne majetky do Budmeríc, neskôr boli vyvezené do tovární v českom pohraničí. Sestry v nemocniciach boli ešte načas ponechané, pretože bol nedostatok laických sestier. V štátnej nemocnici ich pracovalo 160. V roku 1950 štátna bezpečnosť zatkla a mučila kňaza Spišskej diecézy ThDr. Štefana Košťiala /1913/, pretože si mysleli, že je tajným biskupom. V nemocnici sa liečil pod policajným dozorom. Hovorilo sa, že kňaza po vyliečení odvezú na Sibír a zastrelia. V noci z 19. na 20. februára sestra Zdenka s niektorými spolusestrami pomohli kňazovi ujsť z nemocnice. Príslušníkovi dozornej služby nasypali do horúceho čaju uspávací prášok a tak zaspal. Príslušníci štátnej bezpečnosti chceli za každú cenu vedieť čo najviac o úteku, preto vyvíjali nátlak na službu konajúce sestry. Väzeň – pacient naozaj ušiel a sestra

Zdenka nedbala na dôsledky svojho počinu. Hneď v ten deň ju zatkli a nasledovalo väzenie v Bratislave, Rimavskej Sobote, Ilave, Brne, Pardubiciach a v Prahe na Pankráci. Z úst odsúdených bolo možné sa dozvedieť o utrpení, ktoré prežívala. Sama o tom nikomu nehovorila iba p. Helene Kordovej – Wildeovej. Keď sa zistilo, že sestra Zdenka má rakovinu prsníka, previezli ju do nemocnice Praha – Pankrác a tam sa podriadila operácii. Na ošetrovania pacientky sa prihlásila p. Helena, i keď sama bola po operácii. Vytvorilo sa medzi nimi priateľstvo, ktoré trvalo len tri týždne. Potom ich rozdelili. Sestra Zdenka p. Kordovej povedala: „Sadni si na posteľ, chcem ti povedať, čo som ešte nikomu nepovedala. Len ty budeš vedieť o strašných mukách, ktoré som prežila. Keď ma zaistili, moje vyšetovanie sa začalo kopancami. Potom ma vhodili do akéhosi koryta s chladnou vodou, ešte oblečenú v šatách. Pocítila som strašnú bolesť vo vnútornostiach, lebo ozrutná noha chlapa tísila moje telo na dno koryta... Na chvíľu mi zdvihol hlavu, aby som sa nezasudila. Potom mi nohou zase tlačil telo na dno koryta. Stratila som vedomie, ale ešte som žila. Zrazu sa otvorili dvere a dvaja chlapi ma za vlasy odtiahli do vedľajšej miestnosti...“ Štátna bezpečnosť chcela čo najviac vedieť o úteku kňaza. Keď neodvisol kňaz, pomstili sa tak, že Zdenke pri vyšetovaní zviazali ruky, stiahli z nej šaty a vytiahli ju na skobu upevnenú na plafóne. Vtedy ju začali biť gumovými obuškami. Bili a bili, kým nestratila vedomie. Po čase sa zobudila v cele zavinutá v plachte z vrecoviny, na ktorej bola zaschnutá krv. Niekoľko slov o pani Helene Kordovej- Wildeovej: Pochádzala z Kežmarku a bola manželkou plukovníka Alexandra Kordu, ktorý po deviatich rokoch žalárovania zomrel 13. septembra 1958 vo väzenskej nemocnici v Brne. Plukovník Korda po II. svetovej vojne pôsobil vo vojenskej akadémii v Hraniciach na Morave. V máji 1949 sa zistili jeho údajné kontakty s antikomunistickým hnutím. O pol roka neskôr sa vo väzení ocitla aj jeho žena Helena Kordová. Plukovníka Kordu po návrate z nemeckého zajatia krajania z Vrútok vítali na stanici ako hrdinu, v roku 1949 ho vojenský senát odsúdil na doživotie. Odsúdený Alexander Korda po deviatich rokoch väzenia zomrel. O žiali manželky Heleny ťažko hovoriť a odsúdená na 14 rokov väzenia strácala chuť žiť. Po stretnutí so sestrou Zdenkou opäť našla zmysel života. Helenu Kordovú – Wildeovú v roku 1960 prepustili z väzenia. Za istých okolností podarilo sa jej emigrovať aj so synom do Anglicka. Neskôr sa vydala do Wildeovej rodiny, do ktorej patrila aj známy spisovateľ Oscar Wilde. Sestra Zdenka počas väznenia trpela na bolesti chrbtice, preto mala nosiť korzet, čo jej nebolo umožnené. Utržené rany na prsníku sa premenili na rakovinový nádor a zároveň jej slabol zrak. Hrozila jej trvalá slepota. Každé utrpenie prijala s odovzdanosťou do Božej vôle. Od svojho zatknutia až do posledných chvíľ svojho pozemského života znášala všetky utrpenia s hrdinskou trpezlivosťou, s vedomou ochotou i zomrieť pre Pána Boha a pre dobro Cirkvi a bez akejkoľvek nenávisti voči tým, ktorí jej ubližovali. Takto sestra Zdenka zažiarila ako vzor vernosti a odpustenia. Ubitá skoro až k smrti vyriekla: „Odpustenie je najväčšia vec v živote“. Keď už bolo isté, že pre vážne zdravotné

problémy jej nezostáva viac ako rok života a keď už mocenské úrady videli, že jej stav je nevyliciteľný, prepustili ju na slobodu 15. apríla 1955. Po prepustení z väznice na Pankráci Zdenka odišla 16. apríla 1955 k svojej známej v Prahe. V ten deň si vykonala svätú spoveď a prijala Eucharistiú. Nasledujúci deň odcestovali do Bratislavy. Keďže bola slabo oblečená, v zlom počasí prechladla a tak sa jej zdravotný stav ešte zhoršil. V Bratislave v sprievode dvoch sestier navštívila svoje bývalé pracovisko v Štátnej nemocnici. Tu si obliekla opäť rehoľné rúcho. Potom ju p. Gallisová, obyvateľka Trnavy, ktorá sa jej ujala a neskôr sa stala rehoľnou sestrou v tej istej Kongregácii, odvieďla do trnavskej nemocnice. Mala si liečiť na očnom oddelení tuberkulózu očí. Dňa 23. júna pre zhoršenie zdravotného stavu ju preložili na onkologické oddelenie. Aj keď túžba ešte raz navštíviť svoju rodnú dedinu sa neuskutočnila pre zlý zdravotný stav, v nemocnici ju navštívila zostarnutá matka so sestrou. Sestra Zdenka sa modlitbou pripravovala na smrť. Svoju pozemskú púť ukončila 31. júla 1955 v 39 roku svojho života. Zomrela po tri a pol ročnom väznení. Do hrobu ju uložili 2. augusta 1955 na starom cintoríne v Trnave. Telesné pozostatky však na tomto mieste nemohli zostať natrvalo. V roku 1979 sa vedenie mesta rozhodlo cintorín zrušiť a na jeho mieste vybudovať park. Jedenásť sestier z Kongregácie exhumovali a a pochovali do spoločného hrobu v Podunajských Biskupiciach. I keď už sestra Zdenka nie je medzi nami, zostal nám po nej zápisník, v ktorom sú pekné myšlienky, úvahy a modlitby. Na sviatok Povýšenia Sv. Kríža dňa 14. septembra 2003 v Bratislave pri svojej tretej pastoračnej návšteve na Slovensku, vyhlásil pápež sv. Ján Pavol II. sestru Zdenku Schelingovú za blahoslavenú.

Mária Nováková

/podľa Antona Habovštiaka, rodáka z Krivej na Orave/

POZDRAV SPOD ZOBORA (5)



V ú v o d e z a s i e l a m v e ľ a srdečných pozdravov otcovi Milanovi ako i všetkým čitateľom. Š é f r e d a k t o r o v i ď a k u j e m , ž e m i umožnil sa prihovoriť m o j i m b ý v a ľ ý m farníkom v Horných Orešanoch ako i v Lošonci. Uist'ujem ich, že ich nosím vo svojom

srdci, denne sa za nich modlím a mám veľa krásnych spomienok. Minule som pripomenul, že základ šťastia človeka je viera v Boha a žiaľ tú dnes nahľadáva všelijaký vírus a tak ne jeden podľa hne tejto zhubnej nákaze duše. Minule som pripomenul, že nie som len teoretik, ale že v mladosti som mal problémy, ale Božia milosť zasiahla. Z hodiny na hodinu som sa obrátil a potom som ako mladý učiteľ išiel cez celý kostol na sv. prijímanie. Bolo zrejmé, že učiteľom pri vtedajšej tuhej

ateizácii v škole byť nemôžem, hoci som povolanie miloval. Pritlačilo mi aj to, že počas veľkonočných prázdnin som na Veľký piatok r. 1958 zavčas rána s priateľom Jozefom striedavo niesol kríž, spolu s babičkami po všetkých sakrálnych miestach v obci. Práve šiel okolo jeden súdruh a krútil hlavou: No toto! Samozrejme že on alebo niekto iný to nahlásil na okres a straníci mali zasadnutie, a hlavným bodom bola moja otázka. Dospeli k rozhodnutiu, že „fanatik“ zo Šúroviec musí skončiť s učiteľstvom. Rozmýšľali, ako ma prepustiť, či okamžite alebo s trojmesačnou výpovednou lehotou. Dobrácky riaditeľ z Bábu Kornel Špelic, ozajstný pedagóg, ktorý nacvičil vyše dvesto divadelných predstavení, vystúpil v môj prospech, že som neškodný, že on ma bude kontrolovať, aby mi dali riadnu výpoveď, lebo by to spôsobilo rozruch. Tak som dostal riadnu výpoveď.

Mal som rád deti. Od obrátenia som ich mal ešte radšej. Videl som v nich aj Božie deti, mali sme sa radi. Niekedy sa stalo, že mi ušiel autobus o pol dvanástej, ktorý odchádzal z Bábu a tak som šiel na autobus Nitra - Sereď na poludnie. Bolo to asi jeden a pol km cez lesík a deti ma vyprevádzali. Pri odchode mi mávali, zdravili ma a ľudia v autobuse boli prekvapení. Samozrejme boli to krásne chvíle pre učiteľa, ale vedel som, že dlho už nepotrvajú. Bolo to bolestné, ale ešte som netušil, že ako kňaz budem môcť učiť deti tú najkrajšiu náuku o Bohu a jeho láske. A tak v školstve som skončil a vedúci školského odboru mi povedal, že je to konečné riešenie z dôvodu náboženstva. Prijal som to pokojne. Teda bola to Božia milosť, bolo však potrebné s touto milosťou čo najlepšie spolupracovať. Ako sa vyjadril sv. Pavol: „Božou milosťou som tým, čím som“ ale tiež pracoval na sebe, poznamenáva: „Tvrdo si premáham telo a milosť mi nebola daná nadarmo“. Pán Ježiš pripomína: „Nie každý kto mi hovorí: Pane, Pane, vojde do nebeského kráľovstva, ale iba ten, kto plní vôľu môjho Otca, ktorý je na nebesiach“ (Mt 7, 22). Ako som sa ja o to snažil, zase na budúce. A tak milí priatelia, snažme sa kráčať stále vpred, k lepšiemu a lepšiemu, aby sme svoj jedinečný život úspešne prežili a dosiahli to trvalé šťastie. Za to sa modlí a úprimne praje Miloslav spod Zobora.

Do videnia v nebi!

RODINA SO ZDRAVOTNE ZNEVÝHODNENÝM ČLENOM

Sme toho názoru, že spoločnosť je natoľko vyspelá, nakoľko sa vie postarať o slabých, chorých, starých, zdravotne znevýhodnených. Slovenská legislatíva uvádza pojmy ako osoba s dlhodobou nepriaznivým zdravotným stavom, fyzická osoba s ťažkým zdravotným postihnutím, občan so zdravotným postihnutím. Osoba s postihnutím je osoba, ktorá má dlhotrvajúce fyzické, psychické, intelektuálne alebo zmyslové poruchy v interakcii s rôznymi bariérami, ktoré môžu sťažovať plnú účasť v spoločnosti na základe rovnosti s inými. Za dôležité považujeme, aby spoločnosť vytvárala podmienky chorému alebo človekovi s hendikepom k plnohodnotnému uplatneniu sa v spoločnosti. Ľuďom, ktorí sú s najťažším zdravotným postihnutím, aby bol zabezpečený

plnohodnotný život. Mnohokrát sa pýtame, ako pomáha spoločnosť alebo Cirkev v pastorácii rodín so zdravotne znevýhodnenými členmi rodiny, v tragických situáciách, ktoré zastihnú rodinu nepripravenú na jej zvládnutie. Rodina, to sú otec, mama, deti. Každý má svoje špecifické postavenie a svoje problémy, no o to je to náročnejšie, keď niektorý člen z rodiny je vážne chorý, či už sa taký narodí alebo ochorenie získa úrazom. Rodina niekedy situáciu nezvládne a tak po využití všetkých možností starostlivosti o chorého člena, často dochádza k jeho umiestneniu do sociálneho zariadenia, pričom kvalita jednotlivých zariadení sa môže odlišovať. Často sa sústreďuje pozornosť na detské domovy, v ktorých sú umiestnené stovky detí z rôznych príčin, ktoré ich rodičia nevedeli vyriešiť. Štát, Cirkev, charita, organizácie alebo jednotlivci organizujú zbierky, koncerty a ďalšie podujatia, ktorými prejavujú solidaritu a prispievajú finančne alebo vecne k zlepšeniu ich života. Taktiež prichádzajú aj do nemocníc (najmä na onkológiu k deťom) špeciálne pripravení sociálni pracovníci, aby priniesli chorým radosť a na chvíľu zabudnutie na neprijemnosti spojené s ich ochorením. Niektorí ľudia potrebujú výchovnú, sociálnu i zdravotnú pomoc súčasne. Sú to ľudia opustení, od narodenia chorí – s postihnutím, niektorí z nich sú v dôchodkovom veku, nemajú nikoho, kto by sa o nich postaral.

Aj tento rok sme sa pripravovali a tešili na spoločný pobyt s ľuďmi so zdravotným postihnutím v Rodinkove. Žiaľ, situácia s koronavírusom nám v tom zabránila. V minulom roku sme sa mohli zúčastniť pobytu s využitím sprevádzania (counseling) v Rodinkove s rodinami so zdravotne znevýhodnenými deťmi, pričom rodičia mali svoj program a možnosť vymieňať si skúsenosti; na otázky im odpovedali psychológovia. Druhá skupina pracovala s deťmi s Dawnovým syndrómom a nevidiacimi, pričom deťom pripravovali pestrý športový, kultúrny program, spolu s kňazom i rehoľnou sestričkou, s možnosťou každodennej omše, rozhovorov, adorácie v kaplnke. Pri pobyte v prírode, pri táboráku sa spievali piesne, kynológovia priviedli psov pre canisterapiu, deti boli šťastné a vytvorila sa tu jedna veľká rodina. „Counselling – sprevádzanie je nová metóda sociálnej práce, ktorej hlavnou úlohou je „pomoc k svojpomoci“ v zmysle aktivizácie vnútorných síl človeka, s cieľom doviest' ho k riešeniu jeho ťažkej životnej situácie. Sociálny pracovník sa stáva sprevádzajúcim svojho klienta a jeho úlohou je vytváranie podpory sprevádzanému za účelom vyriešenia jeho problému. Sprevádzanie sa môže realizovať individuálnou, skupinovú alebo kombinovanou formou. Dôraz sa kladie na vytváranie možností riešení, aktivizáciu a motiváciu sprevádzaného k riešeniu tých problémov, ktoré sám chce riešiť. Podpornou metódou práce sprevádzajúceho je sprevádzajúci rozhovor. Nevyhnutnými osobnostnými predpokladmi vykonávania profesie sociálneho pracovníka, ako odborníka na sprevádzanie, s cieľom dosiahnuť dobrý výsledok práce, sú empatia, aktívne počúvanie a schopnosť vedieť správne využívať verbálnu a neverbálnu komunikáciu. Buďme k ľuďom so zdravotným postihnutím ohľaduplní, pozorní, všímaví,

vytvárajme im podmienky k plnohodnotnému prežívaniu každodenného života a myslíme na nich aj vo svojich modlitbách. Oni nám mnohokrát svojou láskou dávajú oveľa viac, ako my dávame im.

Anna Jurovčíková

SV. OMŠA SLUŽENÁ V DOME PRE SENIOROV „MÁRIA“

Bola to prvá sv. omša, slávená v tomto zariadení pre seniorov v Horných Orešanoch dňa 12. septembra 2020 o 15 hod. Počas sv. omše bola požehnaná aj malá Lurdská jaskynka - kaplnka Panny Márie na nádvorí. Kapacita tohto sociálneho zariadenia pre seniorov je 9 klientov, ktorí sa tu cítia obklopení vzornou starostlivosťou sociálnych sestier, pričom sa nezabúda ani na tú duchovnú starostlivosť. Niekoľko dní pred touto slávnostnou udalosťou mi telefonovala pani vedúca tohto Domu pre seniorov, aby som prišiel, pretože jedna „bývajúca babička“ je na tom veľmi zle. Keď som prišiel ju zaopatrit' sviatosťami a pripraviť na odchod z tohto sveta do večnosti, bola ešte pri vedomí. Na druhý deň si ju Pán Boh povolal k sebe... A tak Bohu vďaka, že máme medzi personálom aj veriacich ľudí, ktorým záleží aj duši a na večnom blahu tých, o ktorých sa starajú.



Text: Milan Červeňanský, foto: Vladimír Neslušán

PRVÉ SV. PRIJÍMANIE V NAŠEJ FARNOSTI

Z pôvodného májového termínu bol napokon deň, kedy deti z našej farnosti po prvýkrát prijali Pána Ježiša v Eucharistii 13. september 2020. Bol to práve deň odpustovej slávnosti, alebo hodov v našej hornoořešanskej farnosti. K prvému svätému prijímaniu pristúpilo v Horných Orešanoch celkovo 17 detí z našej farnosti. Vzhľadom na obmedzenia, ktoré v súčasnosti máme od našich vládnych činiteľov v dôsledku pandémie, si iste nejedem z nás povie: „Ako dobre, že sme to stihli a máme za tým...“ Všetci vieme, že tieto naše deti majú život pred sebou a tak nech ich vedie Pán Ježiš týmto životom, aby boli zdravé, šťastné, usilovné a poslušné a aby stále mali lásku k Pánu Ježišovi a udržiavali v sebe priateľstvo s ním. Modlime sa aj za ich rodičov, aby vo svojich deťoch podporovali vzťah k Pánu Ježišovi, aby ich deti rástli nielen fyzicky, ale aj duchovne.

Nech teda živá viera, láska k Bohu a horlivosť plniť si aj náboženské povinnosti, neupadnú do zabudnutia.

Duch. otec Milan



ČO NOVÉ V LOŠONCI

Vo farskom kostole v Horných Orešanoch 13. septembra 2020 slávnostne pristúpili k prvému svätému prijímaniu aj dve deti z filiálky Lošonec a to: Mária Bangová a Kristián Absolón.

Ďakujeme rodičom a krstným rodičom za kresťanskú výchovu detí a vyprosujeme im veľa Božích milostí.



Foto a text: Anna Jurovčíková

ÚMYSLY APOŠTOLÁTU MODLITBY NA OKTÓBER 2020

Evanjelizačný: Aby mohli mať veriaci laici, najmä ženy, vďaka krstu väčšie zastúpenie na zodpovedných miestach v Cirkvi.

Úmysel KBS: Aby všetci, ktorí zasvätili svoj život Bohu, vydávali svedectvo viery, pokory a obety.

DO BOŽEJ RODINY PRIBUDLI

Alžbeta Dvornáková /Hor. Orešany/
Daniel Hanke /Dol. Orešany/
Dorota Krištofíčová /Hor. Orešany/
Sofia Malovcová /Hor. Orešany/
Artur Blažo /Hor. Orešany/
Alica Mikovčáková /Lošonec/
Šimon Benovič /Hor. Orešany/
Eliška Mesíčková /Malacky/

SVOJU LÁSKU SPEČATILI

Róbert Szupuka /Šahy/ a Sabína Škrabáková /Lošonec/
Ing. Rudolf Podstrelený /Biely Kostol/ a Ing. Nina Dobšovičová /Hor. Orešany/

NA VEČNOSŤ ODIŠLI

Vladimír Kosák, 72-ročný /Horné Orešany/
Rudolf Šaštínsky, 72-ročný /Hor. Orešany/

CITÁT NA ZAMYSLENIE



„LÁSKU BEZ KRÍŽA NENÁJDEŠ A KRÍŽ BEZ LÁSKY NEUNESIEŠ.“

SV. JÁN PAVOL II



Farský mesačník Malokarpatský posol vydáva Rímskokatolícka cirkev farnosť Horné Orešany ako regionálny mesačník pre špecifické skupiny čitateľov so zameraním Cirkve a náboženstvo. Nepredajné. Šéfredaktor: Mgr. Milan Červeňanský, farár, assessor. Grafická úprava: Ing. Marek Boháček, www.bohacek.sk. Registračné číslo Ministerstva kultúry SR, EV 5305/15. IČO vydavateľa: 35 594 331, sídlo vydavateľa: Horné Orešany 759, 919 03 Horné Orešany, ISSN 2453-7225.